

Arrest

nr. 154 037 van 7 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2014 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage13septies).

1.2. Op dezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar opgelegd (bijlage13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij] hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 12/12/2014 ,(2)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

■ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Op 27/11/2013 werd aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft, reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de grondwet juncto artikel 13 van het EVRM van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 (hierna: terugkeerrichtlijn). Hij licht het middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 12.12.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaald de duur van het inreisverbod dat aan een vreemdeling kan worden opgelegd en artikel 74/14 bepaald in welke gevallen een vreemdelingen een bevel tot al dan niet vrijwillige verwijdering van het Belgisch grondgebied kan krijgen.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 12.12.2014 op een niet-afdoende wijze en gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoeker toegekend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: "Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Dat conform artikel 13 van het EVRM éénieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de "wet" niet wet geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 13 van het EVRM, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat verzoeker "geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 27/11/2013". Waarom direct gekozen werd voor de termijn van twee jaar, wordt geenszins ernstig verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van twee jaar van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar.

Waarom concreet voor deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Immers, verzoeker diende eerder een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd hem geweigerd op 16/10/2012 en verzoeker kreeg op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verwijderen. Deze laatste bevel werd hem echter betekend op 23/11/2012. Tegen dit laatste bevel diende verzoeker een vernietigingsverzoek bij de RvV (RvV 11 7518). De zaak is nog steeds hangende bij de RvV. Van een ander bevel is verzoeker niet op de hoogte. In de bestreden beslissing verwijst nergens naar dergelijke procedures, terwijl elke administratieve overheid, alvorens een inreisverbod kan nemen, rekening moet houden met de concrete situatie van elk geval en rekening moet houden met het evenredigheidsbeginsel. In casu is dit geenszins het geval. De betreden beslissing is niet evenredig met de schade die verzoeker ondergaat.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van twee jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2.1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat, waar verzoeker een aantal grieven ontwikkelt tegen een terugkeerbesluit, het voorwerp van het beroep geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, maar een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod.

De middelonderdelen zijn dan ook niet ontvankelijk in zoverre ze zijn gericht tegen een administratieve beslissing die niet in het geding is.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Daarnaast merkt de Raad op dat met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, fair play-beginsel, de artikelen 10 en 11 van de grondwet en de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, verzoeker zich beperkt tot het opsommen en theoretisch duiden van deze bepalingen, zonder deze in het minst te betrekken op de bestreden beslissing of er een concrete grief mee uiteen te zetten. Bovendien worden deze beginselen in het middel door elkaar gehaspeld zonder enig onderling verband, zodat de Raad geenszins duidelijk is wat verzoeker uiteindelijk beoogt met het aanvoeren van deze rechtsnormen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft, merkt de Raad nog op dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, vervat in deze bepaling, slechts dienstig kan worden aangevoerd wanneer een ander recht van het verdrag tegelijkertijd wordt geschonden. Verzoeker voert geen andere bepaling uit het EVRM aan die door de bestreden beslissing werd geschonden, laat staan dat hij dit uiteenzet.

Ten slotte kan een enkele grief worden ontwaard in het verzoekschrift, met name dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op twee jaar werd bepaald.

De bestreden beslissing vermeldt met betrekking tot de duur van het inreisverbod dat: (1°) voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en (2°) niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Vervolgens wordt gemotiveerd: *"Op 27/11/2013 werd aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft, reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt."*

De bestreden beslissing stelt eerst dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2013, vervolgens wordt nog gemotiveerd dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengen-grondgebied vrijwillig te verlaten.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het wordt niet betwist dat verzoeker geen uitvoering gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 27 november 2013 ter kennis werd gebracht.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod en dat hij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet met de specifieke omstandigheden van elk geval rekening moet houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met deze bepaling door te stellen dat verweerder zijn "situatie" niet nader heeft uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat verzoeker geen intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en er geen bewijzen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden.

De Raad merkt daarnaast op dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermog rekening te houden met het feit dat de niet uitvoering van een eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het

gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren.

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet verweerder op zich geen formele motiveringsplicht oplegt en strikt genomen evenmin bepaalt dat verweerder een "evenredigheidstoets" dient door te voeren. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties – zoals in het geval de betrokken vreemdeling zijn gezinsleden in het Rijk verblijven en hij dus van hen wordt gescheiden – een inreisverbod verstrekkinge gevolgen kan hebben. Verzoeker toont niet aan in België over een gezinsleven te beschikken, noch brengt hij enig concreet element aan waarmee rekening moest worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoeker toont niet aan dat verweerder gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur.

Verzoeker betwist niet dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker blijft eveneens in gebreke om enige toelichting te geven met betrekking tot zijn concrete situatie dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zekere elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd, hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk is.

Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT